

Sygn. akt IV KK 96/14

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziellewicz

na posiedzeniu

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 29 kwietnia 2014 r.,

sprawy **G. K.**

skazanego z art. 284 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 6 grudnia 2013 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.

z dnia 12 kwietnia 2013 r.

oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.

UZASADNIENIE

W kasacji obrońca skazanego G. K. zarzucił rażące naruszenie prawa materialnego, które miało wpływ na treść orzeczenia tj. art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 284 § 2 k.k. poprzez przyjęcie, że do realizacji znamion przestępstwa przywłaszczenia opisanego w art. 284 k.k. nie jest konieczne dokładne i konkretne ustalenie co się stało z mieniem, które miało zostać przywłaszczone jako przedmiot przestępstwa, podczas gdy do uznania sprawstwa oskarżonego konieczne jest wykazanie, jako jednego ze znamion tego występku, definitywnego włączenia mienia do majątku sprawcy - zatem konkretne ustalenie co się z rzeczą stało i **wniósł** o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w G. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Odwoławczemu.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł o oddalenie kasacji wobec jej oczywistej bezzasadności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Sformułowany zarzut i jego uzasadnienie jasno wykazują, iż jest on w istocie skierowany przeciwko orzeczeniu Sądu Rejonowego w G.

Tymczasem kasacja strony może być wniesiona jedynie od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego. Próba zaskarżenia kasacją wyroku Sądu I instancji, stanowi przekroczenie granic określonych w art. 519 k.p.k., które ustawodawca określił co do nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest kasacja, zabieg tego rodzaju, mający na celu powtórzenie zwykłej kontroli odwoławczej na etapie postępowania kasacyjnego i zmierzający do przekształcenia tego etapu w trzecią instancję, nie może być tym samym procesowo skuteczny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2001 r., II KKN 299/01, Lex nr 51581).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego i piśmiennictwie podkreśla się, iż obraza prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Nie można więc mówić o obrazie prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych, przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów procesowych

Z uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego jednoznacznie wynika, że Sąd ten ustalił, że doszło do przywłaszczenia przez G. K., w kwietniu 2011 r., powierzonej mu na podstawie umowy najmu cudzej rzeczy ruchomej w postaci samochodu osobowego marki Peugeot 308 o nr rej [...]. Sąd uwzględnił przy ustaleniu stanu faktycznego całość materiału dowodowego sprawy, wskazując, które dowody stanowiły podstawę dokonanych przezeń ustaleń, jak też wskazał okoliczności, które determinowały sposób ich prawnokarnej oceny. Sąd Okręgowy ocenę tę, tak jak i poprzedzające ją ustalenia faktyczne, co do sprawstwa w zakresie czynu zakwalifikowanego z art. 284 § 2 k.k. w pełni zaakceptował, wskazując w uzasadnieniu swojego orzeczenia powody tej decyzji. obrońca skazanego, powielając w kasacji zarzut apelacyjny, ustalenia te próbuje ponownie podważyć. Kwestionując, bowiem ustalenia Sądu I instancji odnośnie „włączenia samochodu

m-ki Peugeot 308 do majątku skazanego", w istocie podnosi zarzut ich błędności. Taka zaś praktyka, stanowiąca w istocie obejście ustawowych ograniczeń podstaw kasacji określonych w art. 523 k.p.k., nie jest do zaakceptowania.

Nadmienić nadto należy, że przywłaszczeniem w rozumieniu przepisów kodeksu karnego jest bezprawne, z wyłączeniem osoby uprawnionej, rozporządzenie rzeczą ruchomą znajdującą się w posiadaniu sprawcy przez włączenie jej do swego majątku i powiększenie w ten sposób swojego stanu posiadania lub stanu posiadania innej osoby albo wykonywanie w inny sposób w stosunku do rzeczy ruchomej uprawnień właścicielskich, bądź też przeznaczenie jej na cel inny niż przekazanie właścicielowi (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 6 stycznia 1978 r., V KR 197/77, OSNPG 1978, nr 6, poz. 64, z dnia 2 grudnia 2008 r., II KK 221/08, Biul. PK 2009, Nr 2, z dnia 2 września 2004 r., II KK 344/03, Legalis). Nie ma racji autor kasacji twierdząc, iż jednym ze znamion przestępstwa z art. 284 § 2 kk. jest definitywne włączenie mienia do majątku sprawcy i tym samym zwiększenia majątku sprawcy o wartość przedmiotowej rzeczy, gdyż w pewnych sytuacjach przy przywłaszczeniu nie dochodzi do powiększenia stanu majątkowego sprawcy poprzez włączenie do niego przywłaszczonej rzeczy. Ma to miejsce np. w wypadku zniszczenia rzeczy, darowania jej innej osobie lub w inny sposób wyzbycia się jej. Konstytutywne znaczenie dla przywłaszczenia ma pierwsza czynność dokonana przez sprawcę, w której przejawia się jego stosunek do rzeczy, wyrażający się w postępowaniu z tą rzeczą jak właściciel. Sąd Najwyższy podziela ustalenie Sądu Okręgowego, co do tego, iż G. K. bezprawnie zatrzymując powierzony mu pojazd, unikając kontaktów z wynajmującym, a następnie fałszywie twierdząc, że pojazd ten już zwrócił uzewnętrzniał cel swojego działania jakim była wola zerwania więzi łączącej właściciela z przedmiotowym pojazdem i włączenia go do swojego majątku. Tym samym zmanifestował swój zamiar przywłaszczenia tego pojazdu. O zamiarze przywłaszczenia może świadczyć zarówno odmowa zwrotu cudzej rzeczy, jak i zaprzeczenie jej posiadania, sprzedaż czy też darowanie innej osobie, w których to zachowaniach przejawia się zamiar zatrzymania ww. rzeczy na własność. Sprawca czynu z art. 284 § 2 kk musi bowiem zmierzać do zatrzymania cudzej rzeczy bądź dla siebie bądź dla innej osoby bez żadnego do tego tytułu i obojętne jest kto w następstwie przywłaszczenia mienia z niego

korzysta (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2002 r., IV KKN 380/99, LEX nr 77427, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 1978 r., V KR 197/77, OSNPG 1978, nr 6, poz. 64).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. orzekł jak w postanowieniu.